

Det Anarkistiska Biblioteket

Avskaffa cheferna - revolutionen genomförs idag

Ronny Stansert

Ronny Stansert
Avskaffa cheferna - revolutionen genomförs idag
1992

Tidningen Brand #1 1992

sv.anarchistlibraries.net

1992

Inom SAC/Syndikalisterna i Stockholm finns ett mycket aktivt Postsyndikat. Genom deras erfarenheter av det dagliga fackliga arbetet kan vi få kunskap i hur vi kan bryta med uppgjorda mallar och forma visioner om ett samhälle där våra slagord blir verklighet.

De flesta samhällsmodeller eller ideologier bygger på att människan är homogen. Att alla fungerar på samma sätt. Ett fatalt misstag som gör att de kraschar eller åtminstone misslyckas att genomföra sitt projekt. Om människan inte är som modellen föreskriver omstöper de henne. När inte heller det fungerar mördas halva befolkningen utan att resten av den för den sakens skull börjar uppföra sig som den bör. Det handlar om dogmatiska människofientliga ideologier, fascism, stalinism och flera andra. Bland SAC/Syndikalisterna är det befriande många som har hajat det här. Sven Lagerström säger i "Syndikalismen" att "syndikalismen i första hand är en rörelse, i andra hand en lära. Med det menas att syndikalismens mål och medel delvis formas under arbetets och utvecklingens gång, snarare än efter något ursprungligt schema eller dokument." (s.14) Här finns en öppenhet för hur realiteten ser ut i den tid man befinner sig. Visst kan vi ha långtgående mål men de är oftast drömmar och utopier eftersom vi nu befinner oss så långt bort från dem. Vi lever här nu och det är nu vi måste ha kul och känna att vi lever. Vi kan inte ställa hoppet till en abstrakt bättre framtid. Alltså blir medlet också ett mål. Själva strävan efter något bättre är ett av våra mål. Att sträva.

Vi sätter upp delmål att uppnå. Att vinna en förhandling, att vinna i Arbetsdomstolen, att bryta ned maktstrukturerna, heirarkierna inom företagen. Att öka kunskaperna om företaget som delmål för att kunna avskaffa cheferna och styra företaget själva. Att lära oss arbetsmarknaden är en del i målet att nå en hög grad av självförvaltning. Därför är det bra när arbetsledare ska försvinna och självstyrande grupper införas inom Posten och på andra ställen. Tar vi fasta på de förändringar som sker kan det leda till en mängd följdkrav från vår sida. Är vi något så när aktiva och blir vi några fler kan vi kanske genomdriva några av dem. Eftersom vår kompetens höjs markant är det lämpligt att våra löner höjs en aning. Det ska då vara en generell höjning och inte några individuella löneökningar som bygger upp orättvisor och godtycke. Att vissa tar på sig en del av pappersarbetet och andra fortsätter köra truck är inget skäl till någon lönedifferentiering.

Avskaffa cheferna

Ett annat följdkrav är att chefer på olika nivåer på sikt ska försvinna i takt med att de anställda tar över deras uppgifter. Givetvis är det en process på några år. Men varför inte sträva dithän? De självstyrande grupperna börjar med att ta över arbetsledarnas roller och tar sedan över mer och mer av produktionsansvaret. Bort med dyra konsulter och småchefer som inte deltar i produktionen. Under tiden processen pågår får cheferna arbeta vissa dagar bland personalen för att slutligen ingå i någon av grupperna. Syndikalisterna på internt transporten på Tomtebodan bjöd ner terminalchefen att arbeta en vecka på vår avdelning. Han svarade personligt till oss alla men kommenterade inte inbjudan. Det blir kanske för hemskt att befinna sig i den verklighet han sitter och styr över.

För att kunna bryta ned makten och få del i besluten måste vi givetvis kunna mycket. Det har Postsyndikatet tagit fasta på och vi studerar mycket. På arbetstid naturligtvis. Studieverksamheten är oerhört viktig och just nu deltar mer än 35% av våra medlemmar i olika studiecirklar och helgkurser mm. Det är kurser i ideologi, MBL, EG och även en omläggningscirkel som sysslar med specifikt arbetsplatsmaterial, hur statistikberäkningar på brevbärarkontoren görs osv. De här kurserna visar vilka rättigheter och möjligheter vi har till enskild och kollektiv kamp. Vi blir inte lika lätt lurade i fortsättningen. Det är inte några karriärcirklar som i LO. Hur ska man kunna göra karriär i en organisation där funktionärerna tjänar lika mycket som vi redan har på Tomtebodan?

Mångfalden och breddandet av deltagande är något vi betonar. Arbetsgivaren är van vid de gamla betongfacken som kör över sina medlemmar i alla sammanhang. Vi fungerar inte så. Vi hade en dag en förhandling på Utrikeskontoret på Tomtebodan. Ledningen blev förvånad över att medlemmen som ärendet handlade om själv skulle vara med. Han var personligen glad över hur han på förhandlingen fick ställa ledningen mot väggen och säga precis det han önskade.

På förhandlingarna som Postsyndikatet för deltar för det mesta många medlemmar. På Tomtebodan har ofta förhandlingsdelegationen bestått av mer än 15 personer. Framförallt när blockaden på Brevkontoret var i sitt hetaste skede med lockouter och andra trakasserier.

Vi får inte bli några små förhandlingslallande dårar som tror att vi löser allt med små trevliga förhandlingar. Så är det inte. Men som någon skrev i SAC-kontakt tidigare i år så skall vi använda dem så mycket som möjligt som en kampform. Det är ett medel att visa arbetsgivaren att han inte kan

behandla oss som han vill. Vi tänker och agerar själva. Det är också ett sätt att mista respekten och att skaffa mer kunskaper.

Att bredda aktiviteterna hör tveklöst till de viktigaste delarna i det vi gör. På Posten i Uppsala fanns för några år sedan en sektion som växte sig stor och var mycket aktiv men därefter snabbt föll ihop när de två aktiva slutade. Det visar nödvändigheten av att hela tiden vara medveten om faran med att stå och falla med ett fåtal superaktivister. Då blir det ett mini-LO. Vad skall vi då med alla vackra ord om självverksamhet och övertagande av produktionsmedlen?

Sprid respektlösheten

Det är faktiskt så att det är nu och dagligen som den revolution vi snackar om genomförs. Hur många hajar det egentligen? Inte är det en så häftig och våldsam revolution men vi kan aldrig acceptera statskupper à la Lenin/Stalin där människor står helt utanför och inte förstår det minsta av vad som sker. Det blir bara ett utbyte av maktmissbrukare. Vad skall vi med sådana till? Vi vill bli av med makten, inte ta den. Genom att sprida respektlösheten på jobbet och på krogen, kunskaperna i cirklar, möten och förhandlingar så bryter vi sakta och överallt ned makten och avskaffar de höga positionerna en efter en.

På Interntransporter har vi gjort en överrenskommelse om ett informationsmöte med ledningen den första onsdagen i varje månad. Vi tar upp våra idéer och krav och arbetar med dem. De informerar oss om vad som händer och svarar på vad vi vill veta. Det här kan utvecklas till stormöten av något slag beroende på hur många medlemmar vi blir. Nu deltar alla som befinner sig på arbetsplatsen för tillfället.

Bråkiga syndikalister

Vi har alltså mycket förhandlingar och överläggningar med arbetsgivaren. Ändå hörde en av våra medlemmar en dag att Syndikalisterna bråkar hela tiden och bara strejkar för allting. Är vi speciellt konfliktbenägna? Kanske är vi det. Är det något negativt? Knappast. Att ryktet om oss är sådant är snarare positivt. Man hunsar inte en syndikalist för då svarar han. I vissa fall för vi också andras kamp. När våra arbetskamrater inte får gå ut i konflikt för sina fega förbund så visar vi vägen. Strejken på Jällaskolan är ett typexempel där en lärare strejkade och där de andra som var bundna av fredsplikt stödde henne och såg kampen som sin.

På brevkontoret i Tomtebodas har det förts en hård kamp med ledningen som de flesta vet. Det har hela tiden varit en fråga om demokrati. De konfliktande har ställt krav på att få delta i de beslut som rör dem. Ingen ska kunna planera saker om arbetets organisation utan att de som berörs får vara med att diskutera och besluta. Där har många syndikalistiska frågor satts på sin spets. Posten är i kris, hur stor den är om man sorterar bort alla överdrifter och abstrakta hotbilder kan jag inte svara på. Någon slags kris eller nedgång tycks dock vara på gång. Det innebär inte att företaget ska kunna sätta demokratiregler ur spel. De skall inte kunna sitta och spela Fia med knuff med de anställda. Då djävlar smäller det. Nu har ledningen äntligen stött på ett ordentligt motstånd. De har inte förstått hur de ska handskas med det. De är vana vid mesiga LO-pampar som aldrig säger pip. De är själva nöjda med sina löner med extra pamptillägg.

Mycket riktigt har också SF (Statsanställdas Förbund) på Tomteboda varit de som slagits vildast för arbetsgivarens positioner. Mer än arbetsgivaren själv. Förföljelser och trakasserier av syndikalister har SF-klubben till största delen stått för. Personangrepp, lögn och lösa påståenden med bevisning tagen helt ur luften om de ens bemödat sig om att försöka bevisa det de har sagt. Det är sådant vi får räkna med. De är livrädda för minsta lilla ifrågasättande av det de sysslar med, rädda att mista något av sin makt. Det är underbart att höra att vi inte har någon förhandlingsrätt och i samma andetag att vi sitter i hemliga förhandlingar med arbetsgivaren. Eftersom vi är emot makten i sig hamnar vi alltid i opposition. Vi kan aldrig hamna på samma sida som den. Vi står som en ganska respektlös motståndare till makten. Särskilt stora lär vi aldrig bli men då är heller inte risken för att vi ska kompromettera oss med makten så stor. Vi är oppositionella och därmed är det naturligt att vi fortsätter att konflikta.